

bulletin pro naše příznivce

*Doprovázíme mladé lidi z dětských domovů, pěstounské péče
a ohrožených rodin tak, aby převzali zodpovědnost za svůj vlastní život*

KOMPLIKOVANÝ VZTAH S MAMINKOU

Mít starostlivou mámu je přáním každého z nás

NIKDY NEŘEKNU CIZINCE „MAMI“

Význam pěstounů pro našeho klienta

MOJE CESTA ŽIVOTEM

Autentická výpověď

VZTAH NA CELÝ ŽIVOT

Jak nás ovlivňuje vztah s rodiči?

Interaktivní PDF

Úvodem

Milí čtenáři,

dostává se Vám do rukou 10. číslo Bulletinu pro naše příznivce. Číslo, které vychází na konci 10. roku našeho fungování.

Když si ho prolistujete, možná si všimnete, že ústředním tématem je tentokrát „vztah k matce“ – vždyť všichni víme, jak je pro vývoj dítěte důležitý.

Dovolím si místo dlouhého psaní ocitovat část mailu, který nám nedávno udělal opravdu radost. Poslala nám jej jedna mladá maminka, kterou dlouhodobě podporujeme. Sama prožila část svého dětství v domově, kam byla umístěna poté, co ve vlastním domově musela po dlouhý čas čelit opakovanému násilí:

„Večer, když malá ještě spinkala a začínala se už probouzet, tak jsem vstala a dívala se na ni. Bylo to tak krásné! Vstala jsem a dala jsem jí pusinku. Ona na mě tak nádherně koukala, bylo to příjemné a milé! Dělá si z ní srandu a ona se směje. Vychutnávám si ty chvíle a říkám si, že tohle jsem já nikdy nezažila. Hlavní je, že ona to zažívá!“

K tomu snad není třeba nic dodávat. Děkuje, že nám pomáháte podporovat!

Monika Peterková
ředitelka organizace, předsedkyně klubu

Obsah

(nadpisy fungují jako odkaz)

Komplikovaný vztah s „maminkou“	3
Nikdy neřeknu cizince „mami“	4
Moje cesta životem	5
Co se u nás událo	6
Rozhovor: Ivana Němcová	8
Vztah na celý život	9
Anketa, básnička	10
K zamyšlení, slovo závěrem	11
Podporují nás, info	12

Komplikovaný vztah s „maminkou“

Mít podporující a starostlivou maminku je přáním snad každého z nás. Toužíme po její láskyplné péči a důvěře, kterou v nás postupně vkládá. Ve své práci se však mnohdy setkáváme s krutou realitou – k podpoře a péči má jednání některých „maminek“ našich mladých přátel opravdu daleko. Připustit si tuto bolavou skutečnost a vyrovnat se s ní je velmi často „běh na dlouhou trať“.

Anita „maminku“ bránila, nedokázala pochopit, proč se tak chová.

Vybavuji si příběh dnes již dospělé Anity, která poněkolik let navštěvovala naše programy. Vztah s „maminkou“ byl jedním z nejčastějších témat. Anita byla jedinou dcerou své matky, která bohužel nevládala svůj život tak, aby se o ni dobře starala. Rozvedla se, začala bydlet po ubytovnách a holdovat návykovým látkám. Anita se tak záhy ocitla v zařízení ústavní výchovy.

Anita má v sobě spoustu dobrého – smysl pro zodpovědnost, ochotu učit se, pracovitost. Dokáže být jemnou a milou dívkou. Na druhé straně bojuje se záchvaty otevřené agrese vůči okolí, mívá výkyvy nálad. Vnímáme v tom podobnost ke vztahu s matkou – i když Anitu miluje, mnohdy jí dokáže ublížit ošklivými slovy a manipuluje s ní. Dlouhé měsíce Anita „maminku“ bránila, nedokázala

pochopit, proč se tak chová. Snažili jsme se o tom průběžně mluvit, pomáhat jí rozlišovat mezi tím, co ji podporuje a co stahuje dolů. Věděla jsem, že prozření je nakonec stejně na ní samotné. Často jsem si říkala, najde-li k tomu odvahu a sílu. A jednoho dne se to Anitě podařilo. Dokázala si přiznat, že svou „maminku“ má ráda, ale nechce se s ní stýkat za cenu agrese, manipulace a shazování. Vnímala jsem, jak je to pro ni těžké, ale zároveň osvobozující.

Obdivuji všechny, kdo dokážou udělat tento krok, zdravě přemýšlet o vztahu k blízkým. Nemohou ho popřít, ale mohou ovlivnit jeho průběh, nastavit potřebné hranice pro bezpečný rozvoj svého vlastního života.

Anita to aspoň na chvíli dokázala. Vyhráno nemá, po odchodu ze zařízení ústavní výchovy odešla k „mamince“. Snad se jí znovu podaří rozlišit, co je pro ni opravdovou podporou a co iluzí, která ji uvádí do nebezpečí a nejistoty.

Anežka Moravcová

Nikdy neřeknu cizince „mami“

Představte si, že jste v situaci, kdy stojíte na rozcestníku. Po jedné ruce máte pěstouna a po druhé někoho, koho lidé kolem vás nazývají biologickým rodičem.

Devět měsíců je doba, za kterou vznikne to nejkrásnější svázání matky a dítěte. Po narození se však o tuto vazbu musí starat matka. Dítě neví, jak matka vypadá, vztah se vyvíjí. S každým dotekem matky toto pouto roste. Každá probdělá noc, každá nemoc dítěte zpevňuje a buduje budoucnost vztahu dítěte a matky. Takové pouto je po čase doslova nemožné zničit, pokud to matka sama nezkazí.

Tak si představte, že přijdete na svět, a první, co vám tohle kouzelné místo dá, je pořádná facka. Narodíte se jako nechtěný. Říkáte si: „Proč já? Co jsem udělal špatně?“ V této situaci je pojem „mateřská láska“ jenom výsměchem. Dva roky živoříte na místě, kde se dá o životě pouze snít. Netušíte, jaký by mohl být význam slova „maminka“. Jsou to jen slabiky znějící hezky, ale nic víc.

Po nějaké době se ve dveřích objeví manželský pár, který se na vás usmívá. Poprvé okusíte pocity, že i vy máte rodiče! Najednou je tu někdo, kdo by vás mohl provést životem! Někdo, s kým můžete usínat a kdo se o vás zajímá! Ani nechcete věřit tomu, že i na vás se usmálo štěstí! Zažijete krásné dětství. Od malička víte, že jste v pěstounské péči a jste na své pěstouny hrdí. Jsou vašimi rodiči. Maminka a tatínek! Probírají s vámi otázky biologických rodičů a nikdy by vám nebránili se s nimi sejít. Pro mě osobně by pojem „biologický rodič“ ani nemuselo existovat. Přišla snad rodička na některou z třídních schůzek? Stála tam, když jste přebírali medaile za jakýkoli závod? Loučila se s vámi, když jste v létě odlítali do Anglie...?

„Proč si všichni myslí, že bych se snad chtěl potkávat s lidmi, kteří se ani zdaleka nemohou nazývat matkou či otcem a kteří v můj život nevěřili? V zájmu jakéhokoli dítěte je být se svými milujícími rodiči. Pro mě jsou rodiči moji pěstouni. Oni jsou mojí rodinou. Své pěstouny vnímám ne jako náhradu, ale jako velký dar.

Richard, 17 let (částečně zkráceno)

Moje cesta životem

Do svých čtyř let jsem byl u mámy a táty. Pak přijela sociální pracovnice a odvezla mě s bráchou do dětského domova. Tam za mnou jezdila máma i se svým novým přítelem. Táta už sem od té doby neviděl.

Doba rychle utíkala a mně nastal devátý rok mého života. Přijela máma a já s bratrem jsme jeli k ní domů. Zde jsem strávil dva roky dobrých i celkem špatných chvil. Špatných například takových, že za skoro každou volovinu jsem dostal namláceno od mámina přítele. Furt kolem naší rodiny od něj lítala slova: „Toto je barák blbců“ atd. Házel se mnou jako s kusem hadru. S mámou se neustále hádal a já s bratrem jsme to museli neustále poslouchat. No a jednoho dne to máma neustála a rozhodla se, že se od něj odstěhujeme.

A naše další cesta vedla do dalšího bydliště v krajském městě. Tam jsem s bratrem strávil necelý půlrok. Máma se skamarádila s jednou paní, které jsem vůbec nevěřil. A když jsem to mámě rozmlouval, tak mě neposlechla. Bohužel jsem měl správné tušení. Ta paní mámu naučila krást v obchodě a furt chtěla od mámy

prachy. Jednou mámě navykládala, že potřebuje peníze na rozmrazení jejího účtu a tvrdila jí, že prej tam má kupu peněz a že se pak s mámou rozdělí. A tak jsme jeli na návštěvu do Prahy k babičce, aby si máma mohla půjčit ty peníze na ten účet. „A víte, jak to dopadlo?“ Když jsme přijeli zpátky do Hradce, máma splnila část své dohody, ale ta ženská si jen vzala peníze a někde za rohem se smála, že je máma blbá. Kde skončily ty peníze, to fakt nikdo neví. A protože nám pak kvůli té nelidské mrše chyběly peníze na jídlo, tak máma musela dál krást. Jenže se dostala do velkého průšvihů a musí to všechno splácet.

Tak naše cesta s bráchou následovala opět do dětského domova. Jsem zde dosud. Je mi 17 let a učím se na učilišti. Do školy budu chodit ještě dva roky. Moje závěrečky ukončím v mých 19 letech a co bude pak, ještě nevím.

Antonín

(autentická osobní výpověď)

Co se u nás událo

Orlice 2015

Rozhodli jsme se, že dřív, než nám začnou kurzy a zaplní se víkendy, sjedeme si společně jako tým řeku Orlici. V sobotu 5. září dopoledne jsme se sešli v Týništi nad Orlicí, abychom mohli doplout do Krňovic, což je po řece 14,3 km. Počasí nám přálo, vody bylo „tak akorát“ a atmosféra byla přímo skvělá. Takže jsme si to parádně užili!

Velehrad

O víkendu 7. – 9. 8. 2015 v Česku vyvrcholily oslavy 200 let od narození sv. Jana Bosca, které se konaly na Velehradě. Sešly se zde všechny složky „salesiánské rodiny“, zaměstnanci ze středisek a samozřejmě příznivci. Ani my jsme nemohli chybět, vždyť se po „oslavenci“ jmenujeme.

Díky bezvadné organizaci, velkému nasazení organizátorů a hlavně díky neuvěřitelné atmosféře jsme se vrátili s pocitem, že jsme sice trochu unaveni, ale povzbuzeni a obdarováni.

Obměna týmu

V naší organizaci došlo během několika měsíců k menší reorganizaci :) Jiří „George“ Woclawek začal naplno působit v místním salesiánském středisku a Káťa Řeháková odešla na mateřskou „dovolenou“. Proto jsme do týmu přijali nové kolegyně, obě na pozici sociální pracovnice – Báru Novotnou a Janu Kuželovou.

Setkání zaměstnanců a dobrodinců

Na konci června jsme se s kolegy mohli ohlédnout za uplynulým školním rokem. Zhodnotit, co se povedlo, a sdílet výhledy do budoucna. Odpoledne jsme měli možnost setkat se s našimi dobrodinci, kteří nám „na všech frontách“ pomáhají. Celý den jsme společně zakončili večer na salesiánském venkovním hřišti, kde jsme spolu při grilování strávili příjemný čas.

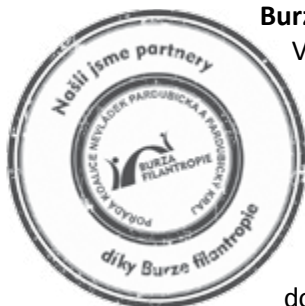

Oslavy 10 let 🖱

16. června uplynulo přesně 10 let od založení naší organizace. Oslavy jsme zahájili již v pátek 22. 5. 2015 koncertem Slávka Klecandra v Kosteletě sv. Jana Křtitele. Den na to jsme v oslavách pokračovali: nejdříve na Dnu pro dětské domovy, který jsme v odpolední části otevřeli pro veřejnost. Program byl nabitý

a jsme rádi, že si na nás našli čas jak někteří významní hosté (např. místopředsedkyně senátu paní Miluše Horská), tak naši příznivci a bývalí spolupracovníci. Největší radost nám udělalo to, že nám přišla „pogratulovat“ i řada našich bývalých klientů – často třeba i s vlastními rodinami.

Burza filantropie – sociální fond

V červnu jsme na Burze filantropie v Chrudimi získali finanční prostředky na zřízení Sociálního fondu, který slouží pro naše klienty. Z tohoto fondu jim můžeme pomoci řešit akutní problémy vyplývající z jejich finanční tísně, ale také je motivovat a podpořit prostřednictvím „dárků pro radost“, které si nemohou dovolit. Jedná se například o lístky do kina, do divadla, do zoo na výlet s dětmi apod.

Robin Řehák

Miminka v CDB

Náš kolega Vojta Peterka a jeho žena Veronika přivítali na svět malou Anežku 6. října. Anežka nebyla jediný „přírůstek“ v našem týmu. Kolegyni Kátě Řehákové a jejímu manželovi Tomášovi se 23. října

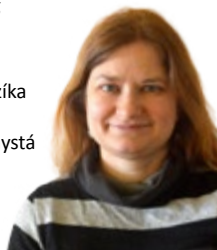
Anežka Peterková

narodil syn Robin. Úsměvné je, že obě miminka měřila a vážila stejně (49 cm, 3100 g). Všem přejeme hodně štěstí a zdraví.

Představujeme

Ivana Němcová

- Od dubna 2014 má s manželem syna Honzika
- V současné době se chystá na návrat z mateřské dovolené zpátky do organizace

Ivo, jak dlouho jsi členkou našeho týmu?

Nastoupila jsem v lednu 2011, je to tedy už téměř pět let.

Jak ses k nám tehdy dostala (dozvěděla se o nás)?

Přestěhovala jsem se z jižních Čech a místo v Centru jsem našla v inzerátech na internetu. Následovalo výběrové řízení, účast na jednom kurzu přípravy na život a potom už jen telefonát, že jsem byla vybrána. Měla jsem tenkrát ohromnou radost :)

Jaké jsi měla předtím pracovní zkušenosti?

Pracovala jsem kdysi v Lidových novinách jako rešeršérka. Od roku 2001 jsem pracovala ve Strakonících na soukromé střední škole (Euroškola), kde jsem se starala o rekvalifikační a další vzdělávací kurzy. Trochu jsem též učila výpočetní techniku, takže jsem měla zkušenost i se studenty.

Pokud si vzpomínám, v Tvém životě se tehdy radikálně měnilo víc věcí?

Ano, sžívali jsme se s partnerem v novém vztahu. Zvykala jsem si v 35 letech v novém místě. Rozhodla jsem se, že přišel čas pro změnu profese. Práce v Centru přišla jako dar shůry. Byla jsem nadšená a velmi rychle se nechala „vtáhnout do dění“. Pracovali jsme s velkým nasazením. Například pár měsíců po nástupu umíral ve Strakonících můj táta. Já seděla na kurzu přípravy pro život a chystala se za ním jet hned v pondělí. Nestihla jsem to. Za 14 dnů už jsem znovu seděla na kurzu a sdílela onu bolestnou zkušenost s našimi mladými přáteli.

Centrum Don Bosco nese jméno po sv. Janu Boscovi. V čem tento světec inspiruje tebe?

Hlavní poselství Dona Bosca pro mě je, že každý mladý lidský život má velkou cenu. I ten, který vypadá nepovedený a zmařený. A vždy má cenu hledat nápravu a pomoci konkrétnímu mladému člověku, aby se mohl vzchopit a postavit na vlastní nohy.

Co v Tvém životě změnilo narození vašeho synka Honzika?

Honzík je důkazem, že člověk miní a Bůh mění. V prvním manželství jsem se čtyři roky léčila na neplodnost a měla pocit, že svět stojí na tom, jestli budeme mít děti. Ve třiceti můj muž tragicky zahynul a já pochopila, že se věci mohou dít jinak. Postupně jsem „pohřbila“ sen o rodině. S mým současným mužem, jsme si řekli, že už jsme starší a děti mít nebudeme. Po pár letech jsme rozhodnutí přehodnotili a jen to tak zkusili. A jako zázrakem jsem se těsně před čtyřicítkou stala mámou.

Troufnu si říct, že práce u nás je docela náročná. Co tě vede k tomu, „že nám zůstáváš věrná?“

Věřím v toto dílo. Věřím, že skutečně pomáháme měnit životy lidí. Zním způsob práce s klienty a trůfám si říci, že je v současné době velmi propracovaný a unikátní. Mám ráda své kolegy a atmosféru v Centru.

Je něco, v čem jsou pro tebe naši klienti inspirací?

Naši klienti mají každý svůj vlastní, osobitý příběh a mě stále znovu inspiruje to, když dokáží setrást nějaké břímě, které si nesou z minulosti a nezopakují negativní vzorec z původní rodiny. Nebo ho zopakují, ale aktivně pracují na nápravě. To je velká odvaha.

Jak ty sama „dobíjíš baterky“?

Mám ráda různé sporty, ale jen rekreačně. Baví mě číst, kreslit, v poslední době také spát. S narozením Honzika jsem pochopila, že spánek je mnohem důležitější a zábavnější než jsem si kdy uměla představit...

Vztah na celý život

Existuje vztah na celý život? Ano, vztah s mámou. Pouto mezi dítětem a matkou začíná již v těhotenství a pak se postupně vyvíjí a tvaruje po porodu. Mezi dítětem a matkou vzniká citová vazba a podle toho, jak se k dítěti chová mamka, jak ho přijímá a chrání, tak si dítě bude jev buď zdravý, podporující vztah, nebo přes různé modifikace může být až ohrožující, zničující.

Během své práce s mladými lidmi z dětských domovů a výchovných ústavů jsem si uvědomila, jak zásadní je právě vztah s mámou.

Ovlivňuje nás do konce života. Určuje, zda lidem důvěřujeme a zda v životě navazujeme dobré a podporující vztahy, nebo naopak. A nejen to, určuje i to, jaká bude holka zase matka a zda bude schopná dát svému dítěti zdravý, podporující vztah, či nikoli. Už jste si někdy řekli: „Chovám se jako máma?“ Já už ano a vidím stejné vzory i u svých sourozenců. Nikdy jsem si to tolik neuvědomovala. Přišlo mi to přirozené. Vždyť jsem přece tak vychovaná. Ale když já mám podobné chování jako moje máma, co děti, které byly svědky různých závislostí,

manipulací, pasivity, či agresivity? I ony přijímají vzorce chování po svých rodičích, po mámě. Kolikrát nezažily něžný a milující dotek mámy. Nemohly si přijít pro podporu, ochranu, obětí, radu. I přesto, že si doma zkusily spoustu trápení, zůstalo jim právě to vědomí, že mají „mámu“.

Mladí lidé si pak uvědomují, že jejich vztah s mámou není zdravý, ale nikdy svoji mámu neopustí. „Vždyť je to přece jejich máma!“ Musí se však naučit vymezovat, chránit sami sebe a pracovat na sobě a svých vztazích, aby to, co jim máma nedala (nedokázala dát), byli schopni dávat svým dětem a partnerům.

Já mám to štěstí, že můj vztah s mámou je pevný, podporující a ochraňující. Chci našim klientům předávat své zkušenosti a vést je k sebepoznání a rozvoji.

**Veronika
Hénková**

Co mi v roce deseti let od založení CDB udělalo radost?

Aněžka Moravcová
Vedoucí Doprovázení

V návaznosti na 10. výročí mě těší, že se daří naplňovat naše poslání a pro naše klienty jsme místem, kam se mohou vracet. Těší mě, že to tak mnozí i po několika letech od pravidelné spolupráce v programech vnímají.

Veronika Hénková
Vedoucí programu Kurzy

V roce 2015 jsme oslavili 10. výročí. Jsem ráda, že jsme mohli dát vědět zakladatelům, že jejich dílo má smysl a význam v dnešní společnosti. Z čeho mám však opravdu radost? Naši klienti k nám mají důvěru :)

Bára Novotná
Sociální pracovnice

V CDB jsem krátce, teprve od června. Když se tak nad tím zamýšlím, největší radost mi udělalo, že se mi podařilo se svými klienty, které doprovázím navázat vztah – vztah důvěry a porozumění.

Aleš Kalina
Projektový manažer

V letošním roce mi udělal radost výjezd našeho týmu na oslavy 200 let narození Dona Bosca na Velehradě. Znovu jsem si uvědomil, kam patříme, z čeho vycházíme a kam směřujeme. A bylo mi z toho dobře.

Jana Kuželová
Sociální pracovnice

Radost mi dělají vzájemně obohacující setkání s klienty i kolegy. Je hezké pozorovat, kam se ubírají a jak se dokáží prát s těžkostmi, které život přináší.

Kateřina Řeháková
Vedoucí Na vlastních nohou (na mateřské dovolené)

Jsem ráda, že se nám daří skloubit požadavky standardů kvality a činnost v salesiánském duchu. Těší mne také, že jsem mohla být tohoto díla součástí a zblízka nahlížet do statečných srdcí mladých lidí, kteří musí v životě hodně bojovat.

O dětech a výchovné péči

My všichni jsme byli na pokraji sil,
pořád jsme si mysleli, že před sebou máme dalších
sto tisíc mil.

Náš osud skončil takto!

I přesto ptáme se jakto?

Náš život byl mnohdy náročný,

byly to boje měsíční i roční.

Čekali jsme dlouho, než se to v dobrý obrátí,

mysleli jsme, že nás to vše pohltí.

Spoustu z nás už ztrácelo síly,

mysleli jsme, že jsme teprve v druhé míli.

Boj byl nekonečný a dlouhý,

stačil zlomek vteřiny pouhý.

Chtěli jsme opakovaně přestat žít,

chtěli jsme toto trápení už za sebou mít.

Najednou jsme viděli světlo před sebou,

byli jsme zvědaví, a tak běželi jsme cestou
necestou.

Teď už máme se mnohem lépe.

Už stačí jen vykřiknout, že štěstí nám na dveře
klepe.

Teď už víme, co je přátelství, smích a láska,

i přesto každému z nás zůstane na srdíčku jedna
vráska.

Ta vráska se jmenuje minulost,

schovali jsme ji pod zem a říkáme jí Zlost.

Co takhle začít od nuly?

A jen tak schovat ten čas minulý?

Chce to jen pevnou vůli!

A to jen proto, abychom s tím hnuli.

Kamila (18 let, klientka)

K zamyšlení

V těchto dnech si lidé vyměňují různá vánoční přání... Také papež František nezůstal pozadu. Jeho **VÁNOČNÍ POSELSTVÍ** stojí za přečtení!

Vánoce jsou většinou hlučnými svátky: prospělo by nám trochu ticha, abychom slyšeli hlas Lásky. Vánoce jsi ty, když se rozhodneš znovu se narodit každý den a nechat Boha vejít do tvé duše. Vánočním stromečkem jsi ty, když vydržíš pevný ve větru a v obtížích života. Vánoční ozdobou jsi ty, když se tvé ctnosti stanou barvami, které zkrášlují tvůj život. Vánočním zvonem jsi ty, když svoláváš a spojuješ lidi kolem sebe. Jsi také světlem Vánoc, když svým životem, svou dobrotou, trpělivostí, radostí a štědrostí ozařuješ cesty ostatních. Vánočním andělem jsi ty, když zvěstuješ celému světu poselství míru, spravedlnosti a lásky. Vánoční hvězdou jsi ty, když někoho přivedeš k setkání s Pánem. Jsi také mudrci z východu, když nezištně dáváš to nejlepší, co máš.

Koledami jsi ty, když si získáš vnitřní harmonii v duši. Vánočním dárkem jsi ty, když jsi opravdovým přítelem a bratrem všech lidských bytostí. Vánočním přáním jsi ty, když odpouštíš a přinášíš usmíření, i když přitom trpíš. Štědrovečerní večeří jsi ty, když nasytíš chlebem a nadějí chudáka, který žije ve tvém okolí. Ty jsi vánoční nocí, když pokorně a pozorně přijímáš ticho Spasitele světa bez hluku a velkolepých oslav; ty jsi úsměvem důvěry a něhy, vnitřním pokojem nikdy nekončících Vánoc, které v tobě nastolují Boží království.

Šťastné Vánoce všem,
kdo připomínají
Vánoce!

Papež František

Slovo závěrem

Když jezdíme do rodin našich klientů, opakovaně zjišťujeme, kolik z nich má „strach z Vánoc“. Vzory z minulosti nemají, a tak jsou ovlivněni často přihlouplými reklamami. Ty se jim pokouší namluvit, že „ty pravé vánoce“ budou mít jen, když budou mít dostatek zásob toho kterého zboží.

Přejme si, abychom nejen o Vánocích, ale i po celý rok 2016 mohli být příjemci i spoluvtvůrci laskavých a naplňujících vztahů!

Tým CDB

Podporují nás

Nově otevřený účet:

KONTO VEŘEJNÉ SBÍRKY: 2000866436/2010

Cílem Bulletinu pro příznivce CENTRA DON BOSCO SKM je **představovat aktivity, posláni i příběhy klientů této organizace. Veřejnosti chceme přiblížit problematiku odchodu mladých lidí z ústavní či pěstounské péče. Pokud jsme Vás zaujali a rádi byste se o našich aktivitách dozvíдали pravidelně, kontaktujte nás – budeme Vám zasílat náš Bulletin. Můžete nás pravidelně podporovat, rádi Vás budeme informovat o naší činnosti.**

Bulletin pro příznivce CENTRA DON BOSCO SKM

informační občasník pobočného spolku CENTRUM DON BOSCO Salesiánský klub mládeže, který vychází dvakrát v roce (červen, prosinec).

Vydává: CENTRUM DON BOSCO SKM

Grafika, ilustrace: Vojtěch Peterka

Odpovědný redaktor: Iva Zdražilová

Tel: 774 545 013

E-mail: zdrazilova@dozivota.cz

Zborovské nám. 2018
530 02 Pardubice

www.dozivota.cz

naceste@dozivota.cz

www.facebook.com/dozivota

